

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Unus Pro Omnibus, Hoc est: Christus Jesus Dei Filius

Ginther, Anton

Augustæ Vindelicorum, 1733

VD18 12431648

§. XIV. De charitate proximi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45934)

ex pollice gigantem dignoscere datur, ita ex unico erga Divinam Matrem affectu cæteros mensurare potes; hinc adicere paucis libet illius verba ex submississima dicti libri dedicatione exscripta: *In quem finem tibi ò pretiosissima Virgo! humiliter supplex fio: accipe ab indignissimo servo tuo quascunque exiles, quascunque meritis tuis impares gratiarum actiones, & ne spernas obsecro hoc levidense opusculum, quod horis subscevis de tuis laudibus, ac SS. cordis tui doloribus composui: Erubescet solummodò, ò Mater Amoris, & doloris, quod non omnes isti apices, & characteres meo sanguine rubeant, quem pro tuo honore, & amore omni momento paratus sum effundere. Et quia pro tot à te receptis beneficiis plus dare non possum nec valeo, quam meipsum: En habes ò Domina! hic vilissimum mansiptum, & peccatorum coriphaum ad tuos sacratissimos pedes humiliter prostratum. Audi me ò Benigna! & save, ac tunc præsertim, quando suprema illa mortis imminet hora. Hæc ille: ex quibus paucis, prudens Lector sat multa de Mariano illius amore poterit conjicere.*

§. XIV.

De charitate proximi.

Joan. 13.

Eccl. 13.

Barz. ferm.
26. n. 44.

Divinus orbis Redemptor in ultimo coenaculo inter alia præcepta suis Apostolis relicta singulariter inculcavit illud: *Mandatum novum do vobis, ut diligatis invicem.* Itane mandatum hoc novum est? nunquid & veteris testamenti præceptionibus diligere jubemur? Nonne charitatis legem ipsa natura in cordibus nostris descripsit, dicente Ecclesiastico: *Omne animal diligit simile sibi?* Qua igitur ratione novum præceptum dicitur, quod ipsa naturali propensione intimatur? Verùm auctori responsionem Doctissimi cujusdam moderni: Hòc ipso, inquit, mandatum novum est, quòd non propter naturæ stimulos, sed propter Divinæ voluntatis beneplacitum diligere præcipimur: hinc addit celestis Magister: *Sicut dilexi vos.* Quemadmodùm Christus Dominus non meritorum nostrorum intuitu, non propter carnem, & sanguinem, non propter lucri aut commodi studiò humanum genus amavit: ita alterum ab altero inter nos diligi cupiebat, non prout natura, sed Divini mandati præceptio dicitur: *Sicut dilexi vos.*

Hoc revera motivum erat, quod animum Venerabilis Antonii ita ardenti charitate erga proximum inflammabat, ut pluris illius, quam sua commoda quæreret, pluris illius quam sua pericula averfaretur. Vis hujus rei aliqua exempla?

Ante omnia hic dilaudanda venit profusa illius liberalitas in egenos: alienam inopiam ut piè sublevaret, non unâ tantummodò vice seipsum inopem fecit: præterquam enim, quòd singulis omninò annis ultra centenos florenos propria manu in pauperes, adeoque per quadraginta

draginta sex annos ultra quater mille ac sexcentos profuderit; illud profecto memorabile est, quod si quis tenuioris fortunæ è suis Parochianis ager decumberet, victum illi è propria culina toto ægritudinis tempore, subductis etiam sibi delicatioribus esculentis, parare sit solitus. Ita misellæ hæ animæ, quamvis gravissimos morbi dolores paterentur, de egestate tamen & rerum penuria conqueri non poterant, quas mirissimi Samaritani pietas egere non sinebat.

Neque corpora solum, sed & animas ægrorum quotidie pavit, illud Ecclesiastici sibi dictum putans: *Non te pigeat visitare infirmum; ex Eccl. 7. hoc enim in dilectione firmaberis.* Singulis diebus, si per urgentiora negotia licuit, in sua parochia circuibat, ægros, si qui essent, invisens, & ad patientiæ virtutem, ad Passionis Dominicæ memoriam efficaciter adhortans, denique, ubi opus erat, liberali eleemosyna subveniens. Non semel iterumque factum est, cum pauperuli quidam crura, aut brachia fregissent, vel ex aliis id genus infortuniis vulnera gravesque infirmitates concivissent, suo ipse ære aut ex toto aut saltem dimidia ex parte chyrurgos, & archiatros conduxerit malo remedium laturus; ita verè cum Sancto Jobo dicere poterat: *Oculus eram cæco, pes claudò, pauperi Job. 29. adjumento, omnibus solatio.*

Maximè verò propensâ illius charitas eluxit funesta bellorum tempestate: expeculata erant crumenæ, direpta privatorum fortunæ, ubique calamitosa paupertas. Nec tamen acquievit hostilis avarities: Biberbacensî Parochiæ flammæ, & excidium minitabatur, ni intra unam alteramve diem ingens summa pecuniaria penderetur: quid agant miseri? de lytro solvendo conclamatum erat: igitur intra paucas horas expectabant ædium suarum luctuosum & crudele incendium. In his rerum angustiis novus ecce Paulinus prodiit, nempe Venerabilis Antonius, qui se hostibus pignori dedit, & contracto ære alieno aliquot centenorum suos ab impendente excidio liberavit.

Recordor hic Divini illius sermonis, qua Christus Dominus olim discipulos suos allocutus quæsit: *Quando misi vos sine sacculo, & pera & Luc. 22, 35. calceamentis, nunquid aliquid defuit vobis? Et dixerunt illi: Nihil.* Profectò tametsi liberalissimus hic Dei Famulus magno in numero peregrinos hospitio exciperet, nudos operiret, esurientes pasceret, inopes largis donationibus remuneraretur, nunquam tamen de rei alicujus defectu conqueri auditus est, quin imò non obstante sua largitate affluentius possidebat, quam alii, qui opes avara tenacitate corradunt: quo facto luculenter expertus est illam Divi Cyrilli promissionem: *Quanto plura dabis liberaliter, tanto tibi plura largius confluent.*